

Mission Possible

Mission Possible je kurz pro křesťany, kteří chtějí pomoci druhým nalézt cestu k Bohu a také do církve. Tento kurz organizovala komunita Emmanuel od ledna do března v Kuřimi a účastnilo se ho i deset našich farníků.

Jak jsme prožili Mission Possible?

Radka: Mission Possible jsem se účastnila jen na prvním sobotním setkání, ale i tak na mě měla velký vliv. Tématem prvního dne bylo svědčit o své víře ostatním. Nejdříve jsme o tom vyslechli přednášku, a pak jsme měli úkol si ve skupinkách sdělit „příběh našeho obrácení“. Byla jsem ve skupince s panem Czeslawem a panem Václavem z Nedvědice. Oba tito pánové byli asi o 15–20 let starší než já a oba mluvili o svém hlubším obrácení v době, kdy byli asi v mém věku. Také zmiňovali, že se každé ráno modlí růženec. Já jsem uvěřila až v dospělosti a „naučit se“ alespoň nějak modlit mi trvalo dlouho. Ranní modlitba mi ale stále příliš nejde. A růženec také

není moje silná stránka. Takže modlit se ráno růženec mi připadalo úplně nereálné. Jejich svědectví se mě však velmi dotklo, a proto jsem se večer toho dne rozhodla, že to s tím ranním růžencem také zkusím. Další den byla neděle, tak to šlo dobře (nebylo nutno vstávat brzy :-). Czeslawovi a Václavovi jsem napsala, poděkovala jim za svědectví a poprosila je, aby se za mě modlili, abych s ranním růžencem vydržela. Czeslaw se mi ozval, že se za mě bude modlit každý den jeden desátek, abych vydržela. A k mé obrovské radosti to opravdu jde. Díky Bohu a díky těmto modlitbám mi dal Pán Bůh milost, že se mi každé ráno daří modlit růženec. Jsem za to velmi vděčná.

pokračování na straně 6...

Milí farníci, týden před slavností Seslání Ducha svatého jsem na dva dny ztratil hlas. Asi mi tím chtěl Bůh připomenout přísloví: Mluvití stříbro, mlčení zlato. Když píšu tyto řádky, slaví církev svátek sv. Jana Nepomuckého. Ten bývá zobrazován s prstem na ústech. Nejde jen o tradiční výklad, že svým mlčením chránil spovědní tajemství. Jan se s pomocí Ducha svatého naučil během života dobře rozlišovat, kdy je třeba mluvit a kdy je třeba mlčet. V době rozvinutých sdělovacích prostředků a v záplavě sociálních médií jsme zvyklí přijímat množství informací a bujně je komentovat. Někdy však ztrácíme cit zodpovědnosti za slovo, které vypustíme do éteru nebo řekneme na adresu druhých. Slovo může nejen informovat, poučit, potěšit nebo povzbudit, ale také zranit, zarmoutit či pohoršit. A též polarizovat společnost, jak jsme toho svědky zvláště u našich východních sousedů. Prosíme proto Ducha svatého, aby nás naučil moudrosti v mlčení, naslouchání i mluvení. Příspěvky v tomto čísle Cesty světla jsou svědectvím o tom, jak Duch svatý konkrétně působí v našich farnostech. Kéž v jeho síle rozvíjíme dary jednoty a pokoje, tolik potřebné pro lidi dnešního světa!
Váš kaplan otec Jiří

Stovky návštěvníků nalákal program Noci kostelů v Porta coeli

Noc kostelů

Foto: Josef Permedla

Terciát v Schönstattu

Co dělal kaplan Jiří od ledna do března, když nebyl ve farnosti? Materiálně založeným lidem bych asi odpověděl: Nic. Pro duchovně založené mám alespoň krátké vysvětlení. Podobně jako v některých řeholních společenstvích je i u Schönstatt-Patres zvykem prožít tři měsíce (zhruba 5 let po kněžském svěcení) nasloucháním Bohu a vlastní duši.

Terciát jsem prožil společně s evropskými spolubratry ze své generace. Bylo nás šest – dva Poláci, jeden Němec, jeden Švýcar, jeden Maďar a já. Ubytování jsme byli v otcovském domě (tzv. Vaterhausu) v Schönstattu, kde má sídlo naše generální vedení a kde probíhají formační kurzy našeho kněžského společenství.

Náš terciát měl dvě části. První byla zaměřená na reflexi vlastního života a na prohloubení osobního vztahu s Bohem. Celou dobu nás doprovázel zkušený P. Raúl Espina, který má u Schönstatt-Patres na starost formaci. Každý všední den měl pro nás připravený duchovní impuls. Červenou nití osobního času bylo psaní „románu“ vlastního života. Zabýval jsem se svými kořeny, cestou svého povolání, prameny, ze kterých čerpám živou vodu pro své kněžské působení atd. Důležitá otázka zněla:

Jak se Bůh projevuje v mém životě? A co mi tím říká? Na konci první části terciátu jsem v modlitbě přednesl svůj ještě nedokončený „román“ Bohu. Byl to pro mě velmi hluboký moment.

Poslední tři týdny terciátu jsme věnovali naší generaci. Rozhodli jsme se, že ze dvou skupin vytvoříme jednu. Čtyři spolubratři totiž začali formaci u Schönstatt-Patres o 4 roky

později než já a můj maďarský spolubratr. Následně jsme hledali společné hodnoty a priority. A také jméno, které nás spojuje. Protože toužíme žít a jednat pravdivým, autentickým srdcem, rozhodli jsme se pro jméno: „Corde vero“.

Jsem velmi vděčný za prožité tři měsíce se spolubratry v Schönstattu. Věřím, že jsem mohl načerpat mnoho darů pro další etapu svého kněžského života.

*** Jiří Landa

Corde vero

Otevřené brány

Takto se nazývá projekt, který ve Zlínském kraji již od roku 2009 otvírá zdarma v turistické sezóně zejména brány kostelů. Na webu arcibiskupství se dočteme: *Kostely zařazené do projektu poskytují příležitost poznat jejich architektonické i duchovní bohatství i jedinečné příběhy svědčící o bohaté historii. Za Otevřenými branami najde návštěvník především místa ztišení, naslouchání a zamýšlení.*

V roce 2017 navázala Ostravská diecéze se svým projektem Otevřené chrámy. Na jejich webu se dočteme: *Zpřístupnit pozoruhodné sakrální stavby, představit jejich kulturní bohatství, ale ukázat také současný život, který v nich stále proudí, je hlavním smyslem projektu.*

V naší Brněnské diecézi je také řada kostelů otevřených celoročně nebo v turistické sezóně. **Rád bych v této souvislosti připomenul, že tišnovský kostel sv. Václava je již více než rok otevřený každý den.**

Obvykle je dovnitř možné vstoupit litačnými dveřmi v předsíni vpravo.

V bazilice v Předklášteří slavíme bohoslužby o nedělích a slavnostech. Dále je možné baziliku navštívit při prohlídkách, které celoročně kromě pondělí každý den zajišťuje Podhorácké muzeum, za což jsme velmi vděční. Předsíň kostela s možností nahlédnout dovnitř otevíráme každý den kromě pondělí. **Letos poprvé je možné díky našim dobrovolníkům baziliku navštívit k osobní modlitbě nebo jen tak k nahlédnutí v červnu až září o sobotách a nedělích od 17 do 19 hodin.**

Všichni jste zváni a vítáni. Přijďte se do ticha promodleného místa setkat s Bohem. Toto pozvání bych rád shrnul krásným textem ze stránek České dominikánské provincie: *Otevřený kostel – to je pro každého člověka příležitost ke ztišení, k zakušení Boží blízkosti, k modlitbě. Stačí málo. Vejít, setrvat v tichu. Otevřít se Bohu, který je zde přítomný a touží být blízko každému člověku.*

*** otec Josef

Každodenní cesta pomoci

DIECÉZNÍ CHARITA BRNO
OBLASTNÍ CHARITA
TIŠNOV

Každé ráno si projít naplánovanou trasu, do pečovatelské nebo sesterské brašny nabalit potřebné vybavení, nasednout do auta a vydat se na cestu k pacientům a klientům, kteří potřebují z důvodu svého zdravotního omezení péči přímo doma. Za den navštívíte spoustu domácností, po celou dobu své směny nemáte žádné zázemí, nemáte si kde sníst svačinu, ohřát oběd... Neporadíte se, ale ani si nepopovídáte s kolegyní. Může být 30 stupňů a v autě není téměř k vydržení, nebo třeba pod nulou, škrábete ráno zamrzlá skla, vytápíte vymrzlé auto a přejete si, aby cesta do každé

z vesniček proběhla bez problémů. V domácnostech vás vítají, čekají na vás, na vaši pomoc, na vaši péči a často i na vaše vlídné slovo. Pomůžete s hygienou, oblékáním, ohřejete a podáte oběd. Zdravotní sestry zase převážou ránu, vezmou krev nebo rozcvičují končetiny nehybné třeba po mrtvici. Potom nasednete do auta, které už mezitím zase stihlo vymrznout, nebo se naopak přehřát k nedýchání, a vyrazíte do další domácnosti.

Den za dnem, týden za týdnem navštěvují naše pečovatelky a sestřičky služby domácí péče své klienty

Žehnání aut

Foto: Oblastní Charita Tišnov

Aktuality moderátora pastoračních aktivit

Moderátor pastoračních aktivit se pomalu ale jistě dostává stále více do podvědomí jak místních, tak i dalších farníků v našem děkanství. Podařilo se mi úzce navázat spolupráci s místní charitou, zorganizovat i podpořit několik farních i děkanátních setkání a akcí a rád budu i nadále propojovat naše děkanství. Za tímto účelem můžete sledovat **aktuality** na mnou už

posledně zmiňovaném a mnou spravovaném facebookovém profilu **Pastorační aktivity děkanství Tišnov** a děkanských webových stránkách **www.dekanstvi.cz**. Zajímavou novinkou v našem děkanství je rovněž ustanovení koordinátorky pastoračních aktivit pro mládež a děti, kterou se stala slečna Pavlína Krásenská z farnosti Předklášteří. Budu rád za

a pacienty. Automobil je pro ně nezbytným pomocníkem – pracovním nástrojem a zázemím. Snažíme se tak vozový park průběžně obměňovat, abychom zajistili bezpečné cesty pečovatelek a sester do domácností. Pomáhají nám nejrůznější projekty, kampaně, sbírky, dárce a v neposlední řadě i prostředky Tříkrálové sbírky. Za poslední roky se tak podařilo pořídit 7 automobilů, které buď nahradily dosluhující a nevyhovující vozy, nebo byly nutností vzhledem k rozšiřující se službě.

Přejeme našim kolegyním a kolegům, aby se vyhnuli na svých cestách všem obtížím a vždy dojeli bezpečně tam, kde je lidé potřebují. K tomu vypošujeme Boží ochranu. Jsme vděční za požehnání, které nám přinesl pan děkan Josef Rybecký při žehnání automobilů, kterého se 15. dubna na náměstí Míru účastnili zástupci města, charitní podporovatelé a dárce a pracovníci Charity. Společnou modlitbou jsme prosili o bezpečné cesty charitních sestřiček a pečovatelek, o Boží přízeň pro klienty našich služeb i pro pracovníky samotné.

Děkujeme panu děkanovi Rybeckému za požehnání i slova povzbuzení a podpory, děkujeme regionálním firmám i individuálním dárcům, kteří nás při zajišťování obnovy vozového parku často opakovaně podporují. Z jejich podpory je zřejmé, že stejně jako my cítí, že domácí péče má pro zajištění pomoci lidem se zdravotním omezením veliký význam.

*** Marta Rémanová

Vaše podněty i připomínky, se kterými se na mě můžete kdykoliv obrátit. Prosím také o Vaši modlitbu a morální podporu. Velmi Vám děkuji! I já se snažím na Vás všechny myslet ve svých modlitbách, zejména při adoracích. Bůh Vám žehnej!

*** Váš jáhen Václav Kotlář

Moderátor pastoračních aktivit v děkanátu

jáhen Václav Kotlář

Tel.: 776 091 067

E-mail: moderador.tisnov@dieceze.cz

Cesta ke křesťanské dospělosti

Osmnáct měsíců. Přesně tak dlouho jsme se v naší farnosti připravovali na svátost biřmování. A jaká naše cesta ke křesťanské dospělosti vlastně byla?

V dnešní uspěchané době je pro mnoho z nás stále těžší se zastavit a zamyslet se nad tím, kdo vlastně jsme a jaký je náš vztah k Bohu. Příprava na biřmování mi však od října 2022 pravidelně dávala tuhle možnost. Dávala mi možnost a současně bezpečný prostor přemýšlet nad otázkami víry, na které jsem v každodenním shonu jen stěží nacházel čas nebo jim nedával potřebnou prioritu.

Za rok a půl pravidelného setkávání na tišnovské faře jsme stihli rozbrat celou řadu témat, která nás, jakožto křesťany, formují. Povíдали jsme si třeba o svátostech a jejich místě v životě kaž-

dého z nás, o našem vztahu k trojedinému Bohu a dostalo se také na řadu aktuálních témat, které v posledních letech hýbou prostředím katolické církve (nedostatek kněží, celibát, vztah církve k sexuálním menšinám,...).

Přípravy, které pro nás s velkou pečlivostí chystal otec Josef a otec Jiří, byly velmi pestré. Výkladové přednášky, modlitby a písně k Duchu svatému jsme pravidelně prokládali přípravami interaktivními. Jeden z večerů jsme například věnovali rozboru Ikony Nejsvětější Trojice od Andreje Rubleva, jindy jsme si zase od náročných témat odpočinuli u filmu

Chatrč, který v roce 2017 vznikl na motivy stejnojmenné knihy.

Prostřednictvím několika svědecktví jsme také mohli nahlédnout do života inspirativních křesťanů z naší farnosti i ze vzdálenějšího okolí. V mých myšlenkách stále rezonuje setkání s otcem Romanem Fričem, který strávil 19 let v řádu kartuziánů v klášteře Marienau v Německu. Během dvouhodinového povídání nám předal spoustu užitečných tipů do osobní modlitby, ze kterých čerpám dodnes.

Pomyslným dnem D se pro nás stala neděle 14. dubna 2024. Měli jsme tu čest, že do křesťanské dospělosti nás, kromě našich rodin, kmotrů a farníků, doprovodil i emeritní biskup Vojtěch Církle, který svou přítomností, vřelostí a vtípem umocnil tento výjimečný okamžik. Necht' jsou dary Ducha svatého, které jsme tuto neděli přijali, pro nás, čerstvě biřmované, zdrojem síly a inspirace k růstu naší víry.

*** Miroslav Vozdecký

Letošní biřmovanci

Foto: Josef Permedla

Dění v církvi

Aktuality z Brněnské diecéze

- Biskup Pavel Konzbul vysvětil novou kapli Panny Marie Bolestné na Nesvačilce.
- V sobotu 18. května 2024 proběhlo setkání mládeže brněnské diecéze v Třebíči.

Aktuality z ČR

- Plzeňský biskup Tomáš Holub požehnal pramen v Konstantinových Lázních.
- Na Svatý Hostýn se otevřela nová cesta. Slavnostně ji požehnal 4. června olomoucký arcibiskup Josef Nuzík.

Aktuality ze světa

- Dívka, které se po přijetí eucharistie na Světových dnech mládeže v Lisabonu v srpnu 2023 vrátil zrak, se vydala na pouť do Říma, aby za tento zázrak poděkovala Panně Marii a aby se setkala s papežem Františkem.
- Papež František u příležitosti slavnosti Seslání Ducha svatého vyzývá věřící, aby se ptali sami sebe, jestli Duchu svatému naslouchají. Pomocí může každodenní četba Písma, adorace nebo čas v tichu před Pánem.

*** Aneta Klicnarová

Opravy

Tišnov

Jsem rád, že se rozběhla svépomocná oprava místnosti v přízemí věže, ve které bychom chtěli mít během bohoslužeb prostor pro křičící děti s ozvučením a přenosem obrazu z kostela. Děkuji všem, kdo již přiložili ruku k dílu, a zvu Vás na další brigády, které budou průběžně hlášeny.

Zatím stále čekáme, jestli uspějeme s žádostí o dotace na farní sál. Děkuji za Vaši štědrost při sbírkách i za všechny Vaše dary.

Předklášteří

Letos by měla proběhnout první etapa restaurování dřevěných prvků na kazatelně. Loni podaná žádost o dotace z EU ještě není vyhodnocena. Alokace však nebyla vyčerpána, a proto doufáme, že uspějeme. Děkuji Vám za jakoukoli a zejména finanční podporu.

otec Josef

Pěší pout' ke sv. Stanislavovi

V neděli 12. května jsme putovali ke svatému Stanislavovi do Osík. Tato pout' zahajuje poutní sezónu ve farnosti Lomnice a je hojně navštěvována.

Svatý Stanislav je polský světec a patron Polska. Působil jako biskup v Krakově, kde svědomitě vykonával službu, a padl mečem krále Boleslava II. roku 1079. Svatořečen byl roku 1253 a je pochován v krakovské katedrále.

Tišnovská skupinka poutníků měla sraz u kostela sv. Václava v 6:30. Tato ranní hodina odradila několik zájemců, ale večerní poutě v našem okolí nejsou, a tak nebyla jiná možnost.

Sešlo se nás pouhých pět, kteří jsme se znali již z pěší pouti na Vranov. Po požehnání na cestu od otce Jiřího jsme vyrazili Růzckou cestou kolem vodárny k Lomničce. V Lomničce se k nám přidal další poutník a podél Besénku jsme pokračovali z Lomničky k Šerkovicím. V tomto úseku cesty jsme se pomodlili slavný růženec za mír a za naše osobní poutní úmysly. Dále podél Besénku vedla naše cesta až do Lomnice. Na náměstí jsme snědli svačiny a spolu s místními farníky za doprovodu otce Ervína, jsme vyrazili v 8:30 do Osík. V Lomnici se k nám přidalo dalších 7 farníků z Tišnova a Předklášteří, takže nás bylo víc než místních. Cestou se k nám přidávali další místní.

Protože cesta se k Sýnalovu strmě zvedá, modlili jsme se růženec při zastaveních v kvetoucí jarní přírodě. V Sýnalově se přidala početná skupinka místních a po cestě krásným bukovým lesem, jsme vyšli na louku nad kostelem sv. Stanislava.

Mše svatá začala v 11 hodin, za účasti hlavního celebranta P. Pavla Pacnera, několika kněží a více než 300 poutníků. Tématem kázání byly

malé dobré skutky a děkování. Mši svatou doprovodila schola lomnické farnosti za podpory několika zpěváků z tišnovské farnosti. Po mši svatě byl čas setkat se známými lidmi.

Zpět nás odvezli tišnovští farníci, kteří na pout' přijeli auty. Moc jim za to děkujeme!

Děkuji za krásnou poutní neděli! Nabízí se možnosti pěšky putovat k sv. Máří Magdaleně do Doubravníka v červenci, v září na Vranov k Panně Marii a potom krásnou podzimní přírodou v říjnu putovat ke sv. Františkovi z Assisi na Ochoz. Těším se na další pouti!

*** Josef Humpolík

Cestou z Lomnice k Sýnalovu

Foto: Josef Humpolík

Z jednání pastorační rady farnosti

I v jarních měsících se scházela pastorační rada farnosti (PRF) Tišnov a Předklášteří. Od března do května se konala celkem čtyři jednání, na kterých byla probíraná následující témata:

- příprava uvítacího balíčku pro nové farníky,
- organizace diskuzních skupinek ve farnosti k synodním tématům,
- podoba besedy s výstavou o biblických kamenech,
- hudební doprovod během nedělních mší,
- návaznost farních aktivit na Alfa kurz a jeho hodnocení,

- výstupy a další postup po absolvování kurzu Mission Possible.

Během dubnového jednání probírala PRF také výstupy z diskuzních skupinek k synodálním tématům. V naší farnosti vzniklo pět skupinek. Dvě z nich si zvolily téma „Žena v církvi“ a zabývaly se otázkou jáhenského svěcení žen, pomocí s praktickým významem, spolupráce s charitou, návrhy k většímu zapojení žen do liturgie, účasti na formování kněží a vytvoření platformy věnované všem ženám v církvi. Další dvě skupinky si vybraly téma „Církev na-

slouchající a doprovázející“ a řešilo se bezpodmínečné přijetí, modlitební podpora, ekumenismus, společenství a téma speciálního vyškolení v kurzu duchovního doprovázení ve farnosti. Poslední skupinka řešila téma jáhnů a kněží s tím, že na svěcení žen byly názory účastníků roztržité, dále byl diskutován celibát u kněží.

V rámci každého jednání PRF měl vstup i moderátor pastoračních aktivit a jáhen bratr Václav Kotlář, který informoval o dění v rámci tišnovského děkanství.

*** Veronika Mičulková

Mission Possible...

...pokračování ze strany 1

Iva: Pozvání do kurzu Mission Possible jsem dostala od své kamarádky z Drásova. O komunitě Emmanuel jsem nevěděla nic. V momentě, kdy mi přišla zpráva, abych se účastnila kurzu, jsem byla v životním módu „nepotřebuji nic nového, nemám čas, nemám chuť nic měnit, vlastně nemůžu, copak jsem nějaký misiónář...“ Nakonec jsem jela ze zvědavosti. Vadilo mi ze začátku skoro všechno. Když se teď ohlížím, tak se divím, že jsem to vůbec nakonec absolvovala. Úvodní den byl náročný, měla jsem pocit, že ničemu nerozumím, neuměla jsem dát dohromady myšlenku, natož větu. Nic jsem si nepsala, jen jsem poslouchala a pozorovala ostatní. Všichni mi připadali velmi zběhlí, vzdělaní, zkušení, sečtělí a znalí. Připadala jsem si méněcenná a marná mezi všemi těmi „vědoucími.“ Po cestě domů jsem si ale řekla, že přece neutíkám nikdy z boje a že uvidím příště. A viděla jsem. Síla společenství je obdivuhodná. Při každém dalším setkání byli lidé okolo mě pořád stejně přátelští, přející, vnímaví, chápající a respektovali mě. Ze všeho nejvíc mě inspirovali! Zajímalo mě můj názor, moje prožitky a já jsem odpovídala a zapojovala se. A stále více jsem začala přemýšlet o sobě, o svém přístupu k lidem, ke svému životu, o svém vztahu k Bohu. Jaký mám vlastně úkol? Mám ještě vůbec nějaký úkol? Vždyť už jsem dost stará...otázky na mě vyskakovaly ze všech stran. Odnáším si zkušenost poznání, svého osobního prožitku a touhy po změně. Mnohem víc si uvědomuji, že mě Bůh miluje takovou, jaká jsem. Mění se mi úhel pohledu na sebe samotnou a snažím se s tím pracovat, postavit se pyše a vnitřní přetvářce a přijmout Ducha pravdy. Asi to nebude hned, ale věřím v sílu Ducha a společenství. Duch vane, kudy chce. To je moje naděje a víra.

Mission Possible – jak se zrodila mise pro naši farnost?

Aneta: Součástí kurzu byla i praktická část, kdy jsme měli vytvořit skupinky po jednotlivých farnostech a společně vymyslet nějaké evangelizační

začínající projekty, které bychom následně mohli společně uspořádat. Z naší tišnovské farnosti nás v Mission Possible oproti účastníkům z jiných farností bylo docela dost. Přesto jsme se rozhodli, že vytvoříme jednu velkou tišnovskou skupinku, kam jsme dokonce přibrali i jednotlivce z Lomnice a Dolních Louček. Řekli jsme si, že dáme hlavy dohromady a vymyslíme více projektů, které si posléze rozebereme a postupně je můžeme zrealizovat. Jak už to tak bývá, ve větší skupině je vždy těžké se na něčem shodnout, každý má své nápady, někdo není ani dostatečně puštěn ke slovu. Na základě svědectví účastníků předchozího běhu tohoto kurzu jsme vymysleli, že bychom mohli zorganizovat nějaké programy primární prevence na tišnovských školách nebo kurzy komunikace ve vztahu pro partnery. Poté však následovala přímluvná modlitba od členů komunity Emmanuel a otce Jaroslava Filky nad jednotlivými skupinkami. Při této modlitbě nad námi někdo z komunity viděl obraz večeraďla, kde jsme si vyprošovali Ducha svatého a také obraz mostu, kterým můžeme být ke druhým lidem. Při této modlitbě jsme dostali od Boha i slova povzbuzení: „Tam, kde jsou dva nebo tři v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich!“ „Nedělejte nic bez Ducha svatého!“ „Pozvěte do večeraďla další lidi.“ Když jsme následně onu modlitbu reflektovali, ptali se někteří z nás podobně jako dva učedníci, které Ježíš poslal k hospodáři, kde je ono večeraďlo (Mk 14,13–16)? A opravdu už pár měsíců se nás pár farníků scházelo jednou za dva týdny na faře, abychom se modlili s Duchem svatým a společně toto večeraďlo připravovali (a vyladovali jeho průběh), aniž bychom věděli, že Bůh má s námi větší plány. Pozvala jsem tedy ostatní do našeho společenství, které jsme nazvali Tišnovské večeraďlo, a tak se začala rodit mise pro naši farnost. Projekty, které jsme zprvu vymysleli, ustoupily na nějakou dobu do pozadí.

Jaké jsou a budou plody Mission Possible pro naši farnost?

Jedním z plodů je **Tišnovské večeraďlo**, otevřené modlitební spo-

lečenství, kde pod vedením Ducha svatého rozjímáme slovo Boží. Setkání večeraďla probíhají takto: Zahajujeme písní k Duchu svatému a poté někdo z nás přečte biblický text, který budeme rozjímat – evangelium na následující neděli. Dále se nad tímto evangeliem modlíme chvály, díky a prosby. Také prosíme za odpuštění v oblastech, kde nás biblický text usvědčuje. Následuje modlitba, v níž prosíme o Ducha svatého, a to všichni zároveň – nahlas, potichu, slovem, písní, v jazycích, ... prostě jak Duch svatý vane :-). Poté rozjímáme v tichosti text Písma. A následně se sdílíme o tom, čím se nás slovo Boží při rozjímání dotklo. Na závěr se pak modlíme za naše společenství. Setkání trvá asi 60–75 minut.

Večeraďlo se poprvé sešlo k modlitbě 22. 3. a počet jeho členů se postupně rozrůstá – nyní je nás kolem 20. Proto se již společenství setkává ve dvou skupinkách – v sudých týdnech v pátek (přede mší neboli v 16:30) a v lichých týdnech v úterý (po dětské mši – v 18:30). Je možno navštěvovat i obě skupinky zároveň, což někteří nadšenci činí. Smyslem večeraďla je nejen náš duchovní růst a formace našeho společenství, ale také příprava na velký úkol, který nás čeká.

Tento úkol bude druhým z plodů Mission Possible v naší farnosti. Konkrétně, naši „misi“ je uspořádat začátkem příštího roku v Tišnově „školou Ducha svatého“ či „seminář s Duchem svatým“. Cílem semináře je, abychom prohloubili svůj vztah s Bohem (Otcem, Ježíšem i Duchem svatým) a prožili společně nové vylití Ducha svatého. Takže nás vlastně v Tišnově čekají nové letnice :-). Podobnou školou Ducha svatého je například „Seminář obnovy v Duchu svatém“, který organizuje každoročně komunita Emmanuel a který již někteří z naší farnosti absolvovali. Jak tuto školu Ducha svatého zorganizovat? Díky Bohu v posledních letech touha křesťanů po Duchu svatém výrazně narůstá, a tak podobné semináře probíhají na různých místech světa a také v různých farnostech naší republiky. A nejen to, stejně jako pro Alfa kurzy, i pro semináře s Duchem svatým už byly připraveny „ná-

vody“, jak je uspořádat. Jednu z takových metod popisuje kniha Ernsta Sieverse: „Seminář Život v Duchu“. Škol Ducha Svatého využívajících „Sieversovu metodu“ probíhá v současnosti v našem okolí několik – např. v Brně, v Lysicích, v Osové Bítýšce apod. Více informací lze nalézt zde: <https://www.cho.cz/seminar>. I nám otec Jaroslav Filka na Mission Possible doporučil tuto metodu.

Škola Ducha svatého podle Sieverse má zpravidla 10 setkání a obsahuje některé podobné části jako Alfa kurzy. Konkrétně začíná před-

náškou, po níž následuje diskuze ve skupinkách. Navíc zde probíhá také společná modlitba a rozjímání Božího slova. Cílem semináře je nejdříve prohloubit náš vztah s Bohem Otcem, Ježíšem Kristem a Duchem svatým. Takto nás seminář připravuje na přijetí milosti křtu v Duchu svatém. Součástí semináře je i modlitba za vylití Ducha svatého na jednotlivé účastníky. Poslední část semináře se zaměřuje na to, jak z milosti křtu v Duchu dlouhodobě žít.

Na seminář s Duchem svatým by otec Josef pro naši farnost rád domlu-

vil lektora, který má zkušenosti s organizací seminářů s Duchem svatým jinde. Také máme domluvenu pomoc komunity Emmanuel – zapůjčí nám bratry a sestry pro vedení skupinek a budou s námi i při modlitbě za vylití Ducha svatého.

Pokud vás tento článek zaujal, prosím **neváhejte a přijďte za námi do večerádla**. Také prosíme o vaše modlitby za večerádlo i za školu Ducha svatého.

*** Radka Svobodová,
Aneta Klicnarová, Iva H.

Biblické kameny

Díky unikátní lokalitě Tišnova a každoročně se opakujícím mineralogickým burzám, se přímo nabízí seznámit se s biblickými kameny. Střípky z besedy, která proběhla 19. 5., najdete v tomto článku. Nádherné vzorky biblických minerálů bylo možné si prohlédnout z blízka. Minerály nám odborně představil pan RNDr. Drahoš Šíkola.

Biblicky

Desatero bylo napsáno na kamenných deskách. Prorok Ezechiel nám říká: *Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa*. Kristus je slovy Žalmisty ten kámen, který stavitelé zavrhlí a který se stal kamenem úhelným. Na mnoha místech starého zákona se ozývají slova: *Bůh je skála má*.

Bibliční autoři nebyli mineralogové a mluví-li o drahých kamenech, dělají to vždy v souvislosti s popisem bohoslužby, Boží vznešenosti nebo Božích vlastností. Již součástí bohoslužebného oděvu starozákonních kněží byl tzv. náprsník, na kterém bylo 12 drahokamů a na každém z nich bylo vyryto jméno jednoho izraelského kmene.

Na dvanácti drahých kamenech je také vystavený Nový Jeruzalém, který je ozdobený jako nevěsta pro beránka,

svého ženicha. Kniha Zjevení nám ukazuje Nový Jeruzalém jako obraz věčnosti, krásy a Boží přítomnosti. Jako místo, kam jsou zvaní všichni lidé. Jako něco, nač se můžeme těšit.

Ke zhlédnutí byly také kameny z hory Sinaj, Tábor, z Jericha, z Betléma, od Mrtvého, Rudého i Galilejského moře. Po těchto kamenech mohl chodit Pán Ježíš, Mojžíš, Eliáš, apoštolové, Panna Maria a další biblické postavy.

Přírodovědecky

Základní kameny hradeb Nového Jeruzaléma mají být ozdobeny dvanácti drahými kameny: *jaspisem, safírem, chalcedonem, smaragdem, sardonyxem, karneolem, chryzolitem, berylem, topazem, chryzoprasem, hyacintem a ametystem*. Se stejnými kameny se setkáváme i v kněžském náprsníku, jedinou výjimkou je zde použití *malachitu*. U Izaiáše je zmínka o *tyrkysu, safíru, rubínu a granátu*.

Všechny jmenované kameny patří mezi **drahokamy**. Lidstvo od počátku věků vnímalo jejich výjimečné vlastnosti, mezi které patří jejich schopnost vytvářet krystaly neopakovatelné krásy a lesku, jejich tvrdost, odolnost vůči otěru, povětrnostním vlivům aj.

Převážná většina těchto kamenů se na území Izraele nevyskytuje. Jejich významná naleziště leží na území tří kontinentů – Asie (Indie, Srí Lanka, Írán), Afriky (Egypt, Madagaskar) a Evropy, mezi kterými existoval už v dávných dobách čilý obchodní ruch.

Geologický průzkum na území Izraele přinesl v poslední době zajímavé výsledky. Bylo objeveno několik desítek diamantů převážně mikroskopických rozměrů a hlavně zde byl nalezen nový minerál **karmeltazit** (chemickým vzorcem $ZrAl_2Ti_4O_{11}$), který je tvrdší než diamant.

*** Josef Rybecký, Drahoš Šíkola

Přednášející s výstavou vzorků Drahoše Šíkoly Foto: Veronika Mičulková

Kurz Alfa

Začátkem letošního roku jsem se zúčastnila kurzů Alfa v naší farnosti. Pozvala mě moje kamarádka, sama se zúčastnila před pár lety a byla nadšená. Byla jsem velmi zvědavá, co se dozvím, protože program vypadal velmi slibně.

První setkání se konalo 16. ledna a následovalo dalších dvanáct velmi milých večerů. Program začínal večeri – opravdu příjemné, a pak následovala přednáška na dané téma.

Velmi poutavé vyprávění skvělých přednášejících předčilo všechna má očekávání. Dozvěděla jsem se tolik zajímavých věcí, o kterých jsem doposud neměla ani tušení. Téma Bůh, jeho skutky, ale i vše týkající se církve, mě vždy velmi zajímala. Při čtení bible jsem mnoho věcí nechápala a mnoho souvislostí se mi objasnilo. Odborné výklady z Písma nebo i jiných písemností byly vysvětleny srozumitelně a myslím, že byly pochopitelné pro každého. Velmi mne nadchly i osobní příběhy před-

nášejících i jejich někdy poněkud složitá cesta k Bohu. Vše bylo řečeno opravdu lidsky a často i s humorem. Například paní misionářka zajímavě a vtipně popsala svou první zkušenost, která se odehrála nikoliv ve vzdálených zemích, ale v Brně. Další z lektorů vyprávěl svůj příběh, kdy se po několika semestrech teologie zcela odvrátil od Boha a propadl konzumnímu životu. Nicméně cesta víry mu byla zřejmě určena naším Pánem a s pokorou se opět navrátil zpět. Takových životních zkušeností jsme slyšeli mnoho a myslím, že někdo z nás se v některé z nich i poznal, nebo se ho i jinak osobně dotkla.

Ještě bych se ráda zmínila o přednáškách pana Radovana Voříška. Psycholog, psychiatr a úžasný vypravěč. Jeho příběhy z lékařské i psychiatrické praxe byly někdy až neuvěřitelné. Ať už se týkaly velmi smutných lidských osudů nebo i těch s dobrým koncem. Bylo z nich vidět, co dokáže síla upřímné modlitby a jakou moc má opravdová a pevná víra. Jeho výklad některých biblických pasáží byl pro mě nezapomenutelný.

Vždy po každé přednášce jsme se rozdělili do menších skupinek a spolu s našimi třemi lektory diskutovali o všem, co nás zaujalo nebo čemu jsme nerozuměli, ale také si sdělovali své názory. Určitě doporučuji všem.

Součástí kurzu byl také společný víkend s přednáškami Radovana Voříška, věnovaný Duchu svatému. Strávili jsme jej na Kaprálově mlýně, kde se všichni účastníci rovněž více sblížili. Celý program byl zakončen nedělní mší svatou. Byť byl začátek března, náš pobyt se vydařil nejen tím, co jsme se dozvěděli, ale přálo nám i počasí. Sluncem prozářeně okolí mlýna jsme využili i k procházce a myslím, že nám to náš Pán takto naplánoval.

Na Alfě jsem poznala mnoho skvělých lidí a mohu říct, že o některých mohu mluvit jako o přátelích.

A zde bych se chtěla podělit o svoji velikou radost. Díky kurzu Alfa a také díky skvělým lidem jako je Zdenka, Tomáš a otec Josef, jsem se rozhodla být blíže k Bohu a připravit se k prvnímu svatému přijímání.

*** Ivana

Stávat se tvůrci pokoje

Během tohoto školního roku se uskutečnil první běh komplexního vzdělávacího programu Pastoračního střediska brněnské diecéze Stávat se tvůrci pokoje. Program byl zaměřený na lídry farních společenství. Z tišnovského děkanství jsem se jej zúčastnila já.

A jak kurz probíhal? Během sedmi intenzivních celodenních setkáních jsme se jednou za měsíc učili od nejlepších lektorů v oblasti soft skills, jak posílit své kompetence v naslouchání, komunikaci, řešení obtížných situací, poskytování zpětné vazby a leadershipu. Interaktivní workshopy mě velmi posunuly. Měli jsme příležitost natrénovat si v bezpečném prostředí klíčové dovednosti pro práci v našich farnostech. Myslím, že ačkoli byl kurz o pokoji, změnil mé vnímání konfliktů. Dříve jsem měla tendenci se jim vyhýbat, nyní v nich vidím možnost jít vpřed, pokud se dobře zvládnou.

V kurzu jsem navíc potkala plno nových tváří naladěných na stejnou vlnu, ze kterých se stali přátelé. Bonusem pak bylo povzbuzení ve sdílení života s vírou a rozjetí mého projektu Rozkvetlý kříž (<https://www.veronikamiculkova.cz/>, <https://www.facebook.com/rozkvetlykruz/>).

Tento kurz mohu jen a jen doporučit. A pokud vás zaujal, můžete se podívat na bližší informace na stránkách: <https://www.tvurcipokoje.cz/>.

*** Veronika Mičulková

Přehled plánovaných akcí

- 22. 6. 2024 v 9:00 kněžské svěcení v katedrále (vysvěcen bude také Daniel Martínek, který jezdit 2 roky do Tišnova na praxi)
- 29. 6. 2024 ve 14:00 primice Daniela Martínka v Brně-Husovicích
- 7. / 8. 7. 2024 návštěva pěších poutníků z Blažovic (na cestě do Slavkovic)
- 28. 7. 2024 pouť ke cti sv. Anny v Hradčanech
- 20. / 21. 8. 2024 příchod velehradských poutníků
- 31. 8. 2024 Diecézní pouť rodin
- 3. 9. 2024 první dětská mše svatá s žehnáním prvňákům
- 7. 9. 2024 farní grilovačka
- 29. 9. 2024 Svatováclavské hody v Tišnově

Revitalizace kostela Povýšení svatého Kříže v Doubravníku

Revitalizaci pozdně gotického kostela s rodovou hrobkou Pernštejnů předcházela mnohaletá příprava zahájená v roce 2013. Po úspěšném dotačním řízení byl projekt kostela předán v září 2020 k realizaci vítězné stavební firmě HB Delta a restaurátorům a s koncem roku 2023 byla revitalizace ukončena.

V rámci projektu byla provedena **obnova střechy, statické zpevnění** zdiva pod střechou věže, **restaurování vitráží oken, obnova mramorových prvků fasády a všech vnějších omítek včetně konzervace**. Důležitá byla také **sanační a ventilační opatření** v podobě vybudování vzduchového kanálu kolem hrobky a části obvodu kostela, **snížení terénu** po obvodu věže a jižní části lodi, vnitřního větracího kanálu podél celého obvodu lodi, věže i hrobky a obnovení větracích otvorů v klenbě. Dále došlo k **ubourání ohradní zdi** před kostelem, díky čemuž se kostel „ocitl zpět na náměstí“.

Byla zbudována nová **elektroinstalace, osvětlení interiéru, požárně bezpečnostního zabezpečení**, z části obnoveny **vnitřní omítky**. Byla provedena kompletní **výmalba prostor**. Zrestaurovány byly všechny ocelolitinové **sarkofágy hrobky Mítrovských** a doplněny jejich chybějící části. Zrestaurovány byly i **lavičky** v kostele a pohřební kapli, všechny vstupní **dveře**, včetně litinových mříží, a také **dřevěná pódia před oltářem**. V samotném závěru roku 2023 byly zrestaurovány obě **zповědnice, křesťanské skříň v sakristii** a vitráž

nad vstupem do pohřební kaple. Do interiéru byly pořízeny **koberece a vyhrávané dečky do lavic**.

Bohužel se v rámci projektu nepodařilo zajistit restaurování **zvonů**, zrestaurování degradované části **umělých mramorů oltářů**.

Celkové dosavadní náklady činí **62,5 mil. Kč. Farnost v následných letech bude splácet úvěr ve výši 4 mil. Kč. Proto i nadále prosíme o finanční podporu**. Poděkování patří všem, kteří se podíleli na tomto projektu.

Doubravnický kostel získal ocenění od odborné poroty „**Nejlépe opravená památka Jihomoravského kraje v roce 2023**“. V kategorii *ceny veřejnosti* dosáhl na 3. místo. Dále získal zvláštní cenu v soutěži Stavba Jihomoravského kraje 2023.

Slavnostní zěhnání kostela po revitalizaci proběhlo dne 25. května 2024 za hojné účasti věřících a široké veřejnosti.

*** *Barbora Šenkýřiková a Miroslav Cecava*

Já jsem pravý vinný kmen

Právě tento úryvek z Janova evangelia zazněl na slavnosti prvního svatého přijímání v neděli 28. dubna v bazilice v Porta coeli. Celkem 22 dětí zde v eucharistii poprvé přijalo Pána Ježíše. U tří dětí byla celá slavnost ještě umocněna, když byly chvílku před prvním svatým přijímáním pokřtěny.

Příprava na tento velký den ale začala už po Vánocích. Děti se pravidelně scházely každé úterý odpoledne na faře. Téma si nachystal buď někdo z rodičů nebo otec Josef, jáhen Václav či Radka Svobodová z pastorační rady farnosti. Na přípravách se vždy nejprve krátce zopakovalo předchozí téma a navázalo se něčím novým. Děti si z každého úterního setkání nosily domů k vyplnění pracovní listy s otázkami a impulzy k zamyšlení.

Snahou otce Josefa bylo, aby se děti při přípravě navzájem poznaly a zažily spolu atmosféru společenství jako důležitého prvku v životě křesťana. Nad rámec pravidelných úterků se tak prvokomunikanti v polovině března společně vydali na víkendovku do skautské klubovny v nedaleké Kuřimi. Ta proběhla pod vedením mládežníků tišnovské farnosti, kteří sestavili opravdu pestrý program s některými scénkami ze života svatého Pavla a nechybělo ani společné slavení mše svaté.

Po Velikonocích se pak dubnové přípravy nesly více ve znamení praktických nácviků, prověřování vědomostí a rovněž se domlouvala organizace samotné slavnosti. V pátek 26. dubna jsme se společně s dětmi sešli v tišnovském kostele a přistoupili ke svátosti smíření.

Samotná nedělní slavnost prvního svatého přijímání se stala vyvrcholením celého společného úsilí nás všech, tedy prvokomunikantů, kněží, rodičů a celé farnosti. Vždyť o výzdobu, část hudebního doprovodu, čtení, ministrůvání nebo focení se postarali právě rodiče, sourozenci, příbuzní i samotné děti. Středobodem celé přípravy a především slavnostní mše svaté však byl On sám, Pán Ježíš. A tak když otec Josef uprostřed ticha po svatém přijímání pronesl spontánní osobní modlitbu, bylo zřetelné, že přesně tohle bylo jádrem uplynulých měsíců a je i základním kamenem křesťanství. Protože „Kde jsou dva nebo tři v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.“

Kež prožitek osobního setkání s Pánem a zažité společenství provází naše děti na jejich životní cestě. Děkujeme všem, kdo se do příprav a průběhu prvního svatého přijímání jakkoliv zapojili a prosíme o vaše modlitby!

*** *Josef Lavička*

Společná fotka prvokomunikantů

Foto: Michal Heppler

Pout' komunity Emmanuel k Bráně nebes

Tušili jste, že naše malebné město Tišnov je součástí nedávno vzniklého západního sektoru komunity Emmanuel? Centrem tohoto sektoru je Kuřim, a proto právě odtud uspořádala komunita Emmanuel v sobotu 11.5. pout' ke svatému Josefovi. Proč měla pout' za cíl právě baziliku Porta coeli? Kdo je komunita Emmanuel? A jak vlastně pout' probíhala? To všechno se dozvíte v následujícím článku.

Na svou pout' přizvala komunita i sympatizanty z blízkého okolí. Z Tišnova se nás pouti účastnilo asi 10. Pout' začínala v 9:00 v kuřimském kostele modlitbou chval.

Zde nám otec Jaroslav Filka, spoluorganizátor pouti, prozradil, co má sv. Josef společného s Porta coeli. Když měl v roce 1950 v rámci komunistické „akce Ř“ proběhnout odsun řeholnic z kláštera Porta coeli, sv. Josef jim pomohl. Klášter obklíčilo komando, vyslané komunisty, které mělo sestry nahnat na nákladní auta a odvézt do internačního střediska. Sestry tušily nebezpečí, a proto společně prosily o ochranu sv. Josefa. Ten přece chránil i Pannu Marii, již je klášter Porta coeli zasvěcen. A když pak ozbrojení milicionáři chtěli vniknout do kláštera, uviděli na zdi u fortiny pohybující se světelnou postavu zdatného tesaře – sv. Josefa. Vylekalo je to natolik, že si netroufli přepadení kláštera provést, a tak odjeli bez sester. Ani v dalších dnech si nikdo netroufnil sestry z kláštera vystěhovat, takže tam sestry zůstaly. V tehdejší

Československé socialistické republice sestry nebyly deportovány jen na dvou místech – cisterciacky v Předklášteří a alžbětinky v Jablunkově (i tam sestrám pomohl sv. Josef). Sestry pak měly kvůli následným restrikcím znemožněny kontakty s okolím a musely tvrdě pracovat v JZD, ale své klášterní společenství si zachovaly.

Z Kuřimi jsme se po úvodní modlitbě, krátké katechezi a požehnání přepravili vlakem do Hradčan, kam jsme přijeli v 10:30. Tam se k pouti přidala i většina Tišnováků. Celkem bylo nás poutníků kolem sedmdesáti, rodiny s dětmi, manželské páry i jednotlivci, ve věku od 1 do 70 let. Poté jsme obešli velkorysým okruhem Tišnov – přes Klucaninu, po cyklostezce, kolem vodárny, na Čimperk, okrajem Lomničky, okolo Květnice (podél Besénku) až ke klášteru. Na této cestě byla tři zastavení (u kaple smíření na Klucanině, pod rozhlednou na Klucanině a na kopci Čimperk) a při každém z nich zaznělo biblické slovo a zamyšlení nad vlastnostmi svatého Josefa a jeho rolí v Božím díle spásy.

Po přejítí Klucaniny

Foto: Milan Císař

Při putování jsme také měli příležitost k rozhovorům se členy komunity Emmanuel. Charismatem této komunity je blízký vztah s Duchem svatým. Komunita vznikla v roce 1973 v Paříži a jejím českým centrem je Brno. Nedávno se česká provincie kvůli své velikosti rozdělila na tři sektory: Morava-západ, Morava-východ a Vysočina-Praha. Pro členy sektoru Morava-západ to znamenalo úkol vytvořit si novou „centrálu“ v Kuřimi, kde se zapojili do oprav a rozšíření fary a sžili se s místními farníky. Také začali hledat, k jaké misi je zde Pán zve. Jednou z aktivit, kterou uspořádali, byl kurz Mission Possible, kterého se někteří z nás zúčastnili.

Díky společným rozhovorům nám pout' příjemně ubíhala a do Porta coeli jsme přišli krátce před 14:30. Tam jsme se pomodlili růženec a od 15:00 začala mše svatá, doprovázená krásnými písněmi, vytvořenými členy komunity Emmanuel. Pokud byste si chtěli tyto písně také zazpívat, naleznete je zde: <https://www.emmanuel.cz/media/hudba/>.

Po mši jsme si dali guláš ve Vorklosteru a u dobrého jídla jsme si opět popovídali. Moc mě potěšilo, že komunita Emmanuel má z našich aktivit v Tišnově (vznik večerádla, plány na školu Ducha svatého) radost a jsme pro ně povzbuzením :-). My jsme komunitě rovněž velmi vděční, její příchod do našeho děkanátu je darem Ducha svatého.

*** Radka Svobodová

20. DIECÉZNÍ POUŤ RODIN 31. 8. 2024

Předklášteří
areál kláštera Porta coeli

„Hlásejte evangelium stále, ale slova používejte, jen když je to nutné.“
sv. František z Assisi

PROGRAM:

- 10.30 Modlitba růžence, svátost smíření
- 11.00 Pontifikální mše svatá
hlavní celebrant diecézní biskup brněnský Mons. Pavel Konzub
- 12.00 Zábavná stanoviště s úkoly pro děti a mládež
- 13.00 Vystoupení divadla Mikro-teatro „Vitr z plachet!“
- 14.00 Adorace s komunitou Emmanuel, svátost smíření
- 15.30 Slavnostní zakončení s požehnáním do nového školního roku

Volný vstup do Podhoráckého muzea | Prohlídka Klášterního pivovaru Vorkloster a květinové zahrady Planté | Mobilní Family Point (místo pro kojení, krmení a přebalování dětí) | Parkování pro účastníky na ulici Trávníky

Brněnské kostely:

Kostel sv. Mikuláše

V minulých číslech jsme si postupně představovali jednotlivé brněnské kostely, které stály u zrodu a formování města a byly součástí středověkého Brna obehnaného hradbami (hradby vedly zhruba od hlavního nádraží pod Denisovými sady, dále na Petrské návrší, přes Husovu ulici, Joštovu třídu a Rooseveltovou ulicí zpět k nádraží). V dnešním čísle se budeme věnovat kostelu sv. Mikuláše, který se nacházel v samém středu města Brna, na dnešním náměstí Svobody. Tento kostel dnes již neexistuje, nicméně při vývoji města sehrál důležitou roli.

Okolnosti vzniku kostela

Brno se začalo formovat jako město na počátku 13. století. Historické jádro města vzniklo propojením původního domácího slovanského obyvatelstva, jež bylo pozůstatkem zaniklé Velkomoravské říše, a kolonistů, kteří sem přicházeli na pozvání českých králů z cizích zemí na přelomu 12. a 13. století. Tito kolonisté s sebou přinášeli různé řemeslné dovednosti, obchodní zkušenosti a mravní obyčeje a zásady. Velmi rychle se jim podařilo splynout s domácím obyvatelstvem a vytvořit s ním jeden celek chráněný společnými hradbami. Klidný život a rozvoj města zajistily této mnohonárodnostní společnosti vlastní právní normy potvrzené českým králem Václavem I. v roce 1243 („Iura originalia civitatis Brunensis“). Šlo o první městská práva na území českého království, která se stala vzorem pro další města. Před příchodem osadníků z cizích zemí fungoval v rodícím se městě Brně jediný farní kostel na Petrově, kde se kázalo česky. Vznikla tedy potřeba vybudovat kostely i pro obyvatelstvo jiných národností, které českému jazyku nerozuměly. Tak vznikl kostel sv. Jakuba pro německy mluvící kolonisty a přibližně ve stejné době (počátkem 13. století) i kostel sv. Mikuláše pro osadníky hovořící románskými jazyky. Židovští obyvatelé si postavili svoji synagogu.

Historie kostela

Kostel sv. Mikuláše byl vystavěn na Velkém náměstí (dnešní náměstí Svobody). První písemná zmínka pochází z roku 1231 a Václav I. v ní určuje, že kostel nemá křestní ani pohřební právo. V roce 1261 byl papežem Alexandrem IV. potvrzen jako filiální kostel chrámu sv. Jakuba, jehož správě podléhal. Podle dochovaných kreseb a fotografií a na základě archeologického výzkumu v letech 1964 a 2000 měl kostel čtvercový půdorys s protáhlým presbytářem umístěným na východní straně, který byl zakončen pěti stěnami osmiúhelníku. Kostel zdobila vysoká gotická okna. Pravděpodobně v polovině 14. století byla na jižní straně kostela vybudována strážnice. V letech 1645–1648 sloužil kostel přechodně jako provizorní útočiště kapucínům, kteří přišli o svůj klášterní objekt během obléhání města švédským vojskem. V roce 1655 byl chrám sv. Mikuláše obnoven a ze severní strany k němu byly přistaveny městské váhy. Ty sloužily k vážení zboží

za účelem placení cla a byly rovněž k dispozici obchodníkům, protože kostel stál uprostřed náměstí, kudy vedly kupecké stezky a kde se nacházel největší městský trh (tzv. Dolní trh). V roce 1760 byl kostel barokně upraven brněnským architektem F. A. Grimmem. Tak jako mnohé jiné kostely, byl i tento za vlády císaře Josefa II. v roce 1786 zrušen, odsvěcen a přeměněn ve vojenskou skladiště. Od té doby již jen chátral. V letech 1869–1870 byl spolu s městskými váhami, budovou strážnice i okolními kramářskými domky zbořen. Náhrobní kameny z kostela byly zasazeny do zdiva Moravského zemského muzea na Biskupském dvoře a sochy sv. Mikuláše a sv. Martina z průčelí kostela byly přeneseny na průčelí kostela sv. Maří Magdalény.

Existenci brněnského kostela sv. Mikuláše nám dnes připomíná již jen mosazná deska a linka vytyčující jeho půdorys v dlažbě náměstí Svobody.

*** Dagmar Krejčová

Maketa Brna na Moravském náměstí

Foto: Dagmar Krejčová

Osudy kláštera Porta coeli během třicetileté války za abatyše Anny Marie Skřimířské z Pilsenburka

Volba nové abatyše Anny Marie Skřimířské z Pilsenburka na počátku roku 1625 proběhla za účasti a pod dohledem generálního vizitátora cisterciáckého řádu v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, kterým byl v té době opat cisterciáckého kláštera Aula Regia v Praze na Zbraslavi Jiří Vrat.

Nová abatyše pocházela ze stejného rodu jako Jan Greifenfels a jeho rodina. O Janově původu, příchodu do Tišnova a osudech jsme se zmínili v předchozí části. V dopisech, které Jan Greifenfels posílal do Porta coeli, Annu Marii nazýval „strejnou“, byla to tedy jeho sestřenice. Anna Marie se narodila v Plzni v roce 1595, některé prameny ale udávají rok 1599, kolem roku 1615 vstoupila do tišnovského kláštera a v roce 1616 složila řádové sliby. Hned po svém nástupu do úřadu se pustila do obnovy klášterních budov, které v předchozích letech zchátraly nebo byly poničeny. Celou řadu z nich musela nechat postavit znovu. Z velkých oprav stojí především za zmínku nová střecha klášterního chrámu, která byla pořízena v roce 1633. I když výdaje na opravy kláštera byly značné, abatyši se v roce 1628 podařilo koupit od svého bratrance Jana, tehdy již opata klášterů v Sedleci a na Velehradě, za 6 tisíc zlatých dvůr v Bosonohách s vinicemi a připojit jej tak ke klášternímu panství. V tomto roce také došlo k urovnání poměrů mezi městem Tišnovem a klášterem. Anna Marie potvrdila tišnovské obci všechny svobody, nadání a privilegia, které jí od starodávna patřily s výjimkou, že do vesnických a klášterních krčem se bude dodávat pivo a víno z kláštera a že obec každoročně na radnici vyšenkuje tři sudy klášterního vína. Tišnovští také byli povinni dodat z Klucaniny do kláštera každý rok jednu kopy vodních trub, sůl pak mohli obyvatelé města kupovat dle vlastního rozhodnutí buď z města nebo kláštera. Abatyše také požadovala po obci, aby v případě, že město Tišnov bude císaře žádat o nějaké nové svobody či privilegia, vždy se tak dělo s vědomím konventu. 1. června roku 1633 abatyše prožila hrůznou událost. Uprostřed noci byla ve své cele přepadena klášterními zaměstnanci. Jedním z nich byl úředník, tzv. důchodník, a druhým pekař. Ti dva ji násilím a bitím nutili k vydání kostelních klenotů a peněz. Podařilo se jí však osvobodit, vyskočit z okna své cely a schovat se pod klenutým mostem postaveným přes Svratku. Lupiči uprchli, později ale byli dopadeni v hostinci v Bosonohách, když se snažili prodat opatský prsten, který se jim podařilo stáhnout abatyši z prstu. V roce 1637, kdy stále probíhaly opravy kláštera i kostela, žádala Anna Marie Skřimířská listem tišnovského purkmistra a radní, aby poddaní z města pomáhali pěší i tažnou robotou poddaným z klášterních vesnic, kteří na všechny práce sami nestačili. Nařizovala také tišnovským měšťanům, aby při sbírkách na splátky obecních dluhů, které město mělo, byla zachována rovnost a spravedlnost, aby tak „ne všechno chudob-

nej za vás některý musel dotahovati“. Abatyše rovněž v listu kritizovala nepořádky, které existovaly v tišnovské farnosti asi již dlouhá léta. „A poněvadž po ta léta mezi vámi veliké neřády se zachovaly, takže věci a peníze kostelní a zádušní ledasko, jak sám chtěl, užíval, a již to na díle napraveno, však vám taky toto poručení, abyste v přítomnosti pana faráře vašeho a koho já více nařídím, všechny vaše klenoty a věci kostelní zhlídnouti a popsati dali, protože se tak zachovejte“. Ještě dříve, než byla zcela dokončena obnova klášterních budov, musel klášter a konvent čelit další pohromě, která byla možná ještě větší než ta předchozí před dvaceti lety. Po krvavé bitvě u Svídnice v červnu roku 1642 vpadli Švédové na Moravu a široko daleko plenili a pustošili zemi. Jeden oddíl Švédů na cestě od Brna dne 17. června 1642 přepadl i tišnovský klášter. Naštěstí se většina řeholnic zachránila rychlým útekem, některé sestry uprchly do Znojma, další včetně abatyše Anny Marie, která jen s největším nebezpečím a úsilím

Žnak abatyše Anny Marie Skřimířské z Pilsenburka

Foto: Moravský zemský archiv

zachránila klášterní klenoty a spisy, utekly na Pernštejn. Sestry, které nemohly odejít a zůstaly v klášteře, byly nemilosrdně ztrýzněny. Probošt Porta coeli Arnold Weisskopp byl u Svatoslavi Švédy zastřelen, když se vracel od Znojma, kam doprovázel prchající sestry. Třicetiletá válka způsobila v celé zemi značný úbytek obyvatel a došlo k němu samozřejmě i na klášterním panství. Po skončení války a podepsání Vestfálského míru v roce 1648, se proto abatyše rozhodla podpořit znovuosídlení opuštěných selských gruntů v Tišnově i v klášterních vsích odpuštěním vrchnostenských platů a dávek novým osadníkům. Mimořádně schopná, ale také velmi těžce zkoušená abatyše Anna Marie Skřimířská z Pilsenburka zemřela na Štědrý den roku 1653, po téměř 29 letech v úřadu. V klášterní bazilice zůstaly na ni zachovány až do současnosti dvě významné památky. Jednak barokní umyvadlo v sakristii z roku 1650, objevené nedávno během rekonstrukčních

prací, a také poškozený náhrobník hrobu královny Konstancie, který nechala abatyše zhotovit ve stejném roce a který je dnes umístěn na stěně u bočního vchodu do chrámu v jižní lodi. Latinský nápis v překladu uvádí: *Bláženým ostatkům, kostem a popelu zde v pokoji odpočívajícím slavné Konstancie, dcery uherského krále Bély III., manželky českého krále Přemysla Otakara, proslulé obdivuhodnou čistotou života, zakladatelky a nejštedřejší dobrodínky tišnovského kláštera Porta coeli. Když založení bylo dokončeno a klášter byl vším potřebným opatřen, vyměnila v roce spásy 1240, šest let po založení kláštera, život časný za život věčný. Toužíc, aby pro dobré skutky a činy zůstala její nesmrtelná památka na věčné věky zachována, nechala vytesat do kamene tento nápis Anna Marie Skřimířská z Pilsenburka, abatyše, která kráčeji ve stopách této svaté vzpomínky, obnovila prostory konventu a také chrám, kterému vrátila vznešenost. V roce 1650, 25. roce svého úřadu.*

*** Jan Kos

Život blahoslaveného Hroznaty, rytíře a řeholníka

Tepelský rukopis

Rukopis Života blahoslaveného Hroznaty ze 13. století (latinsky Vita fratris Hroznatae) je latinsky psaná legenda o blahoslaveném Hroznatovi z Ovence (dnešní Bubeneč v Praze.) Historik Petr Kubín se přiklání k názoru, že byla legenda sepsána asi čtyřicet let po smrti velmože Hroznaty (Hroznata zemřel roku 1217). Legenda popisuje Hroznatův úmysl zúčastnit se třetí a čtvrté křížové výpravy, dále založení premonstrátských klášterů v Teplé a v Chotěšově, následně jeho vstup do premonstrátského řádu, a nakonec i Hroznatovu mučednickou smrt a zázraky. Autor v úvodu legendy zároveň zdůraznil své přání, aby se Hroznata stal vzorem pro příkladný život řeholníkům. Legendu poprvé vydal opat premonstrátského kláštera Louka Zikmund Kohel roku 1608, o její vydání se však zasloužil i Bohuslav Balbín. Kritické vydání později zhotovil až Josef Emler roku 1873.

O české středověké šlechtě toho mnoho nevíme. Kronikáři se zaměřovali především na vládnoucí větev Přemyslovců. Hroznata byl jednou z velmi zajímavých osobností dva-

náctého století. Byl rytířem a řeholníkem. Jedná se o šlechtice, který se narodil zhruba v roce 1160, současnými historiky nazývaný Tepelský. Jeho otec se jmenoval Sezima a sloužil jako číšník u královny Judity, která nechala vystavět první kamenný most v Praze. Matka Hroznaty se jmenovala Dobroslava a pocházela ze slavného českého rodu Drslaviců. Hroznata byl kvůli předčasné smrti otce vychováván u své sestry Vojslavy v Krakově. Po návratu zpět do Čech se brzy oženil. Byl činný na knížecím dvoře a jeho kariéra stoupala. Také jeho poddaní ho milovali, protože byl ke svému lidu laskavý a štedrý. Osud k němu nebyl příliš dlouho laskavý, protože mu zemřela manželka i syn. Proto se rozhodl vyrazit na křížovou výpravu. Zjistil, že vojsko je neorganizované, motivace chybí a začal pochybovat o smysluplnosti této cesty. Nakonec se rozhodl vrátit zpět na své panství.

Zakladatel klášterů, osobnost a doba

Urozený český šlechtic Hroznata, kterého biskup Jindřich Břetislav i král Přemysl Otakar I. v listinách nazý-

vali svým přítelem, se po smrti manželky a jediného syna rozhodl změnit dosavadní způsob života. Jako pravý rytíř 12. století se vydal sloužit Bohu v křížové výpravě do Svaté země. U moře nedaleko Říma, se však zalekl obtíží cesty, a proto v Římě požádal papeže Celestina III. o dispens od slibu účasti na křížovém tažení. Byl mu udělen s tím, že má na svých statcích založit premonstrátský klášter. V rámci další křížové výpravy vymohl Hroznata v létě 1197 v Římě u papeže Celestina III. pro své založení důležitá privilegia: papežskou ochranu, právo pontifikálií pro opaty a odpustky pro poutníky do tepelského kláštera. Po návratu domů založil Hroznata po roce 1200 ženský klášter v Chotěšově, neboť u premonstrátů bylo zvykem zakládat ženské protějšky klášterů mužských.

V klášteře našly útočiště i jeho sestry, ovdovělá Vojslava a Judita. V té době se Hroznata znovu a naposledy vydal na cestu do Říma, kde z rukou papeže Inocence III. přijal řádové roucho premonstrátů. Doma pak vstoupil do vlastního kláštera v Teplé a přijal funkci probošta, správce majetku obou *pokračování na straně 14...*

Život blahoslaveného... ...pokračování ze strany 13

svých fundací. V květnu 1217 přijal Hroznata v Chotěšově po vážné nemoci a v předtuše blízké smrti svátosti. Krátce nato byl při vizitaci klášterního majetku v Hroznětíně zajat nepřáteli a zavlčen do žaláře. Tam ho mučili a týrali hladem. Požadované výkupné však klášter včas nesložil, a tak spolubratři získali po zaplacení už jen mrtvé tělo. Podle tradice zemřel Hroznata ve vězení na hradě Kynšperk 14. července 1217.

Historik Petr Kubín klade nejnověji jeho smrt na nedaleký hrad Hohenberg v Německu.

Blahoslavený Hroznata, rytíř a řeholník žijící na přelomu 12. a 13. století v západních Čechách je patronem plzeňské diecéze. Založil premonstrátský klášter v Teplé a klášter v Chotěšově. Zemřel jako mučedník vyhladověním ve vězení, potom, co odmítl vyjednávat se svými únosci. Jeho hrob je umístěn v kostele premonstrátského kláštera v Teplé. V září 2004 byl zahájen proces jeho svatořečení.

Člověk, jehož slabosti ho dovedly až ke svatosti, je pro nás velkým nositelem naděje, ale především blízkým přímluvcem.

Použitá literatura:

1. HLINOMAZ, Milan. Blahoslavený Hroznata, rytíř a řeholník. Plzeň: Biskupství plzeňské, r. 2017 k 800 výročí smrti blahoslaveného Hroznaty. 22 s. ISBN 978-80-905894-4-5.

2. WIKIPEDIE

https://cs.wikipedia.org/wiki/%C5%B-Divot_blahoslaven%C3%A9ho_Hroznaty#cite_note-3

*** Marie Sandlerová

Sestra Anežka vzpomíná (2. část)

Vzpomínám si i na sestru Ludmilu, tu si tady pamatuji jako děčko, možná, že po zrušení kláštera hospodařila na faře na Vranově, protože tam bývala vždycky o poutích. Když StB chtěla sestry přestěhovat či vystěhovat někam jinam, tak sestra Ludmila ještě s další sestrou vyrazily do Prahy, asi do Náboženské matice, aby tomu zabránily. Ve vlaku poznaly jednoho Tišnováka, který je jako tajný sledoval. Musím ale říct, že vždycky našly někoho, kdo se jich zastal a vyřídil to v jejich prospěch. Sestra Bernarda odešla hlídat děti do Brna, myslím, že to bylo k Adámkům¹, už si ale nepamatuji ve kterém roce se do Porta coeli vrátila a jak dlouho tam byla. Já jsem ji zažila již tady. Na poli pracovala sestra Anežka, k vedení domácnosti ponechali sestry Ascelinu a Walburgu. Když jsem začala do Porta coeli jezdit, tak sestry kromě celek nad křížovou chodbou, kde byl sklad civilní obrany, bydlely prakticky po celém klášteře. Pamatuji se, jakou jsem měla hrůzu, když mne poslaly z kuchyně na zahradu, např. pro petržel. Jakmile jsem se podívala nahoru, tak jsem v okně viděla, jak tam někdo stojí s namířenou zbraní.

Když jsem později byla v zaměstnání, potkala jsem se tam s dcerou nějakého pana Kvasnici z Rojetína, a ta vzpomínala, jak tatínek v Porta coeli hlídal. Později sestry postřkovali pořád dál, zabrali jim kuchyň, novou udělali z původní pekárny. Tam se ale všechny sestry k obědu najednou nevešly, a ještě musely dřepět na malých stoličkách, protože ten prostor byl ve srovnání s původní kuchyní opravdu malinký. Ani do fortny pak už nesměly a musely si udělat nový vchod jinde, kde se muselo chodit po schodech dolů, jako do sklepa. Bydlet musely po dvou na jedné celce, aby se do toho přiděleného prostoru vůbec vešly a neustále musely být připravené se přestěhovat. Sestra Alžběta vzpomínala, jak jim to jeden den řekli a druhý den se musely stěhovat. Z doby, kdy jsem sem jezdila, si pamatuji i pana probošta Lamberta Kobera, měl povolení od pana biskupa a mohl sloužit mši svatou doma na probošství, kam jsme chodily. Zemřel v roce 1961, myslím 23. února. Moje teta sestra Jana a sestry Marta, Barbora, Helena a Vojtěška pracovaly na státním statku u prasat. Tam to samozřejmě nebyla žádná slast, spíše

to byla práce za opravdu nelidských podmínek. Aby stihly všechny modlitby, sestry vstávaly ve 3 hodiny ráno, nejdříve šly krmit a udělat všechno potřebné, aby potom mohly jít na mši svatou, kterou sloužival P. Vaněk ve farním kostele. Po snídani pak šly znovu do práce, vrátily se kolem třetí hodiny odpoledne, naobědvaly se a od půl čtvrté zase pracovaly. Většinou se vracely v deset, o půl jedenácté večer. Sestra Marta nám říkala, že se všechno muselo dělat ručně, např. ze sklepa po mnoha schodech vynášet brambory pro zvířata, nebo vyvážet hnůj po fošně na veliký hnojník. Postupně jim rozšířili chov, takže se sestry staraly o 400 prasat a 15 chovných prasníc. To všechno trvalo až do roku 1968, kdy jim povolili nosit v prostorách kláštera řeholní oděv, ale jenom doma. Když sestra Barbora nebo sestra Bernarda šly nakupovat, musely se převléknout do civilu. Po venku chodit v ře-

Sestra Marta a její svěženec
Foto: Archiv kláštera Porta coeli

¹ Paní MUDr. Ludmila Hlaváčová, roz. Adámková, potvrdila, že ji sestra Bernarda po nějaký čas hlídala, když jí byly asi tři roky

Sestry v 50. letech

Foto: Archiv kláštera Porta coeli

holním hábitu nesměly, i do kostela chodily v civilu. Matka abatyše Josefa zde zpočátku také nebyla, odešla do Rumburku ke svým známým, kde zůstala jen velice krátkou dobu. Pak se ale objevila možnost vrátit se zpět do kláštera, a tak tu zůstala až do smrti. Kvůli tomu, že byla sudetská Němka a Němci měli být vysídlení, nesměla před státem vůbec klášter zastupovat. K vyřizování potřebných záležitostí musela tedy pověřit převorku sestru Brigitu. Když sestra Brigita odešla na tišnovskou faru, jmenovala převorkou sestru Walburgu. Po smrti matky abatyše Josefy 25. srpna 1971 byla abatyší zvolena sestra Walburga. Benedikována ale byla myslím v klášteře Marienstern až za delší dobu, i když v úřadu byla hned. Veřejně se to ale nikdo nedozvěděl, já myslím, že se to vůbec nikdo nedozvěděl. Matka abatyše Walburga zemřela 31. května 1984, potom nastoupila sestra Cecilie, ta byla abatyší jenom třičtvrtě roku, protože 8. února 1985 zemřela v tišnovské nemocnici. V nemocnici moc dlouho nepobyla, byla jsem za ní na návštěvě. Po ní nastoupila matka Annuntiata. Sestry se nestaraly pouze o klášter, ale zapojovaly se samozřejmě i do různých služeb ve farnosti. Sestra Barbora zvonila a dělala kostelnice až do zřízení elektrického zvonění, to zařizoval P. Ivo Kvapil, byl to cisterciák z Vyššího Brodu, byl také v civilu, pracoval v cementárně v Maloměřicích a jak měl volno, tak sem jezdil a sestrám pomáhal. Já si ho pamatuji, že jim tady líčil nebo maloval a vždycky měl nějakou přednášku. Po roce 1990 se P. Kvapil vrátil do Vyššího Brodu. Na varhany hrávali pan Tůma, pan Horák, a když se sem vrátila sestra Cecilie, to bylo v roce 1968, tak hrávala na elektrické varhany v kapli. Když sestra Ce-

cilie zemřela, chodil sem pan Habrovec, ten ale zpíval a jeho dcera sem chodila hrávat. Po vstupu do kláštera pak začala hrát sestra Vojtěcha. Ještě za totality uklízela v kostele sestra Lucie, později už kvůli zdraví nemohla, a tak sestra Vojtěcha, která sem dojížděla z Brna, uklidila kostel a kapli a udělala, kde co sestřičky potřebovaly. Poté jak vstoupila do řádu a byla v noviciátě v Sostrupu, tak jsem zkusila uklízet já, ale panu děkanovi Šindarovi jsem musela říct, že na to nemám, protože jsem měla co dělat, abych uklidila kapli. Od paní Mertové a paní Bílkové vím, že kostel uklízely dříve jejich maminky. Když jako kostelnice sestra Barbora chystala na mši, muselo se tam všechno donášet. Když tam pak byla paní Mertová, tak jsme se tak doplňovaly, chodila jsem jí tam občas pomáhat.

Na závěr rozhovoru jsem se zeptal, protože to často farníky i návštěvníky Porta coeli zajímá, zda se ví, kde se nacházejí ostatky královny Konstancie a hrob markraběte Přemysla. Sestra Anežka potvrdila, že ostatky královny Konstancie v Porta coeli nejsou a kde je pohřbený markrabě, není známo. Jeho hrob se pravděpodobně nacházel v příčné lodi vedle královny. Při výzkumu se zjistily nějaké dutiny pod podlahou, ale neotvíraly se. Současná krypta je z roku 1760, zadní krypta je proboštská. Dříve se pohřbívalo i v křížové chodbě a kapitulní síni. Sestra Anežka, emeritní převorka kláštera Porta coeli, odešla do Boží náruče 20. července 2023.

*** Jan Kos

Vydání knihy o historii farnosti Předklášteří

Naše farnosti připravují v příštích měsících vydání publikace o historii farnosti v Předklášteří, která naváže na knihu o historii farnosti v Tišnově, vydanou v roce 2019.

Nová publikace začíná založením lokálního kaplanství v Předklášteří v roce 1782 a popisuje působení všech duchovních správců včetně těch, kteří předklásterskou farnost od poloviny šedesátých let 20. století spravovali či spravují *excurrento* z Tišnova.

Další část je věnována sakrálním památkám farnosti, a to především farnímu chrámu Nanebevzetí Panny Marie, ale také i dalším kostelům, kaplím, božím mukám i křížům, které se nacházejí ve správním obvodu farnosti. Pak následuje historie života místního farního společenství, zaměřená zvláště na služebníky farnosti, tzn. kostelníky, ministranty, varhaníky a farní hospodyně. V přílohách je možno najít překlad zprávy o stavu tišnovské farnosti z roku 1778, prepisy obou předklásterských farních kronik od jejich založení na konci 18. století až do roku 2000, vlastní životopis prvního předklásterského faráře P. ThDr. Jana Evangelisty Bílého, výběr z historické korespondence předklásterské i tišnovské farnosti a další zajímavé dokumenty.

*** Jan Kos

Filiální kostel svatého Vavřince v obci Malhostovice

Tento kostel přísluší z hlediska církevní správy k farnosti Drásov v děkanátu Tišnov. **Je chráněn jako kulturní památka České republiky.** Duchovním správcem farnosti Malhostovice je farář z čebínské farnosti. **Od roku 2010 tuto pozici vykonává ICLic. Pavel Kopecký.** Bohoslužby v Malhostovicích se konají ve filiálním kostele sv Vavřince v úterý v 19,00 hod.

Historie kostela svatého Vavřince

Kostel se poprvé připomíná v zápise z 20. února 1407. Založen byl však pravděpodobně již ve 13. století. Tehdy byly paní Anně, vdově po Jaroslavovi ze Šelmberka, přisouzeny za jejího sporu s Vilémem z Kunštátu a z Loučky určité platy na usedlostech ve „světské“, šlechtické části Malhostovic. Musel zde tedy stát kostel ještě před tímto datem, a to v části náležející olomouckým biskupům. Z doby původního středověkého kostela se do dnešních dní dochovalo pouze gotické sanktuárium. Přibližně do roku 1590 býval kostelem farním. K raně gotickému jádru (presbytář a loď kostela), byla přistavěna v posledním desetiletí 15. století pozdně gotická sakristie. Po třicetileté válce byl kostel v tragickém stavu. Po zřízení lokálního kaplanství v Čebíně přešly Malhostovice i s kostelem pod jeho správu. Oživení církevní správy ve zdejším kraji přinesl až vznik brněnského biskupství v roce 1777. V této době byl však původní kostel ve zcela dezolátním stavu, vyžadoval stále nových oprav a kapacitně nevyhovoval

(obec měla již v té době přes 550 obyvatel,) a tak **duchovní správce P. Josef Fetter navrhl výstavbu kostela nového.** Roku 1834 byl položen základní kámen a 28. června roku následujícího byl nový kostel vysvěcen.

Vnitřní vybavení kostela

Obětní oltář zhotovil v roce 2004 malhostovický stolař Jaroslav Hoblinka Koláček. Hlavní oltář, podle původního s prastarou soškou Panny Marie s Ježíškem (daraného z kostela v Brně – Zábřovicích), vyrobil v roce 1926 Bohumil Bek z Kutné Hory. Varhany pochází od varhanního mistra Svítla z Nového Města (1856). Kostelní lavice z roku 1992 od Josefa Sedláčka z Malhostovic. Mramorová křtitelnice pochází z roku 1904. Obraz patrona kostela sv. Vavřince nad hlavním oltářem vytvořil brněnský malíř Šťastný (1858), boční oltář s obrazem sv. Cyrila a Metoděje je od malíře Josefa Zeleného z Brna (1863). Nad hlavním vchodem je umístěn obraz Panny Marie a sv. Šebestiána který maloval Norbert Pokorný. A celá řada dalších soch a maleb krásí tento malebný kostelík. O vysoké úrovni středověké architektury vypovídá napravo od oltáře ve zdi umístěná kamenná schránka na úschovu nádoby s hostiemi (sanktuárium).

Rekonstrukce kostela

V roce 2023 a první půlce roku 2024 proběhla reskonstrukce střechy a vnějšího zdiva kostela. V neděli 16. června 2024 ve 14:00 se farníci a přátelé farnosti sešli ke společné děkovné mši svaté s následným občerstvením.

*** Marie Sendlarová

Použité zdroje:

Wikipedia

Kostel sv. Vavřince

Foto: Archiv farnosti Malhostovice

HLEDAM BOHA.CZ

Otevřený prostor pro laskavou diskuzi o Bohu a duchovních otázkách

www.HledamBoha.cz

Milým dětem o Panně Marii

Povídání pro holčičky a kluky o naší nebeské mamince

Milé děti, na začátek si řekneme, kdo byla Panna Maria. Myslím, že víte, že byla Ježíšovou maminkou. A víte, v kterém měsíci si ji nejvíce připomínáme?

Je to právě v měsíci, kdy se probouzí příroda a všechno kvete. Ano, je to květen, nebo taky máj. Právě pro tuto krásu je Panně Marii tento měsíc zasvěcený. A Marii často říkáme Královno máje. Žila před více než 2000 lety ve městě Nazaret. Žila obyčejný život jako ostatní lidé kolem, pracovala a dělala, co bylo potřeba, ale v něčem byla výjimečná. Neměla žádný hřích. Bůh si ji vyvolil, aby byla matkou Ježíše – Božího Syna. Bůh vybral Ježíškovi tu nejhodnější, nejhlavnější a moc krásnou maminku. Maria byla také velice zbožná a ráda se k Bohu modlila. Jednou, když se modlila, to jí bylo asi 15 let, ji navštívil archanděl Gabriel a řekl jí: „Neboj se Maria, našla jsi u Boha mi-

lost. Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího.“ Maria se těch slov nejdříve zalekla, protože nevěděla, jak se vše stane. S Josefem sice byli zasnoubeni, ale nežili spolu. Gabriel jí řekl: „Duch svatý na Tebe sestoupí a moc Boží Tě zastíní. Dítě bude svaté a bude nazváno synem Božím.“ Maria odpověděla: „Jsem služebnice Páně, ať se stane podle Tvého slova.“ A skutečně se stalo, jak archanděl Gabriel řekl. A ještě, než se Ježíšek narodil, Marii čekala náročná cesta do Betléma, kam museli odejít a nechat se tam s Josefem zapsat při sčítání lidu. Jak to bylo v Betlémě při narození Ježíška, věřím, že znáte. Maria po porodu Ježíška prožívala radostné chvíle. Měla velikou radost z narozeného Ježíška. A také radost z návštěv u jeslíček. Ať to byli pastýři, lidé kolem, nebo tři králové se vzácnými dary. Marii ale za krátký čas čekaly těžší chvíle, kdy musela s Ježíškem a Josefem utíkat do Egypta před Herodem, aby Ježíška

nezabil. Teprve když Herodes umřel, společně se vrátili do Nazareta a tam Ježíš vyrůstal. Ježíš rostl, prospíval na těle i duchu a dělal radost Bohu i svým blízkým. Až se stal dospělým, začal se svými učedníky chodit po Izraeli a vyučovat o Bohu a nebeském království. Marii ještě čekaly těžké a bolestivé chvíle na konci Ježíšova pozemského života. Viděla Ježíšovo utrpení na křížové cestě. Stejně jako Ježíš trpěla i ona ve svém srdci. Maria trpěla, když svého milovaného Syna viděla zbičovaného, zraněného a potom umírat na kříži. Proto ji také často nazýváme Bolestnou matkou. Pro Marii pak nastaly i slavné dny, když Ježíš třetího dne vstal z mrtvých a se svojí maminkou i učedníky se setkal. Jaká radost a sláva. Aleluja! Hosana! Ježíš ještě čtyřicet dní po zmrtvýchvstání pobýval na zemi a potom odešel do nebe. A slíbil sesláání Ducha svatého. Maria s učedníky setrvala na modlitbách a čekala na sesláání Ducha svatého. Po sesláání Ducha svatého to byla pro všechny veliká posila a milost. A v síle Ducha svatého jdou apoštolové hlásat do světa o Božím království a o všem, co je Ježíš učil. Maria to ve svém srdci vše uchovávala a měla radost. Ježíš ze svého kříže odkázal své matce Marii celé lidstvo. Takže i my jsme Mariiny děti a ona po svém zesnutí byla s tělem i duší vzata do nebe. A u svého Syna Ježíše se za nás může přimlouvat. Ona to skutečně dělá a za nás hříšné lidi prosí o odpuštění našich hříchů. A my bychom jí měli být za to vděční. Máme skvělou přímlovkyni v nebi, naši milovanou maminku Pannu Marii. Díky, Maria, prostřednice všech milostí.

Milé děti, přeji Vám požehnané letní dny, přeji je i Vaším blízkým a ať Vás Pán Bůh a Panna Maria ochraňují.

*** Helena Valoušková

OMLUVA REDAKCE:

Redakce se omlouvá autorce za uveřejnění chyb v jejím článku v minulém čísle Cesty světla v tištěné podobě.

Panna Maria v tišnovském kostele

Foto: Veronika Mičulková

Víkendovka pro prvokomunikanty

O víkendu 15. – 17. 3. proběhla víkendovka pro děti připravující se k 1. svatému přijímání, které se zúčastnilo celkem 18 dětí.

Během víkendu jsme se dozvídali o dobrodružných misijních cestách svatého Pavla a museli mu být nápomocní, on to neměl vůbec jednoduché!

Byli jsme ubytováni v Kuřimi ve skautské klubovně, která se nachází

hned u lesa, tudíž jsme zde měli ideální prostor pro různé aktivity, třeba s použitím mapy, s lany... U dětí zabodovala třeba večerní hra se svíčkami. O bojovkách nemluvě.

Navštívil nás i o. Josef, který nám odsloužil nevědní mši svatou. Všech-

ny děti se do ní aktivně zapojily. Měly možnost vyzkoušet si ministrování, vytvořit výzdobu, připravit přímluvy, donést různé dary – symbol toho, za co děkují, nebo třeba zahrát evangelium formou divadla!

Záměrem této akce bylo, aby se děti lépe poznaly, zažily křesťanskou partu a ujasnily si, co je vlastně v křesťanství to nejdůležitější. Věříme, že se něco nového dozvěděly a že budou rády na tento víkend vzpomínat (minimálně na tu cukrovou vatu asi všichni :-))

*** Aneta Straková

Slavení mše svaté a evangelium formou divadla Foto: Víkendovkovi vedoucí

Svatý Pavel potřebuje naši pomoc Foto: Víkendovkovi vedoucí

Táborový teambuilding vedoucích

V termínu 5. – 7. 4. jsme se my – táboroví vedoucí – potkali na našem táborovém místě ve Velkém Újezdě, abychom posunuli kupředu chytání farního tábora pro děti, zažili spolu fajn čas a také pomohli otci Martinovi se zkrášením a údržbou tohoto pro nás ideálního místa.

Přijel i jeden externí host, o své mnohaleté táborové zkušenosti se s námi podělila Klárka L., která si pro nás připravila povídání s názvem „Jak komunikovat s dětmi“, „Co na táboře dělat, když...“ a také téma „Vývojová psychologie“. Druhé povídání s dis-

kuzí si pro nás připravila Klárka D. Bavili jsme se např. o tom, jaká je role vedoucího, jak řešit krizové situace, zamýšleli jsme se nad tím, s čím jedeme na tábor nebo jaký by měl být ideální vedoucí.

Vašek K. si pro nás připravil speciální interaktivní večerní modlitbo-hru, která se pro nás stala intenzivním prožitkem. Nebyla to modlitba, kdy člověk sedí jen v lavici. Šlo o modlitbu plnou kreativity a překvapení. A každý si mohl nastavit své tempo. Mnohé z nás oslovila a je pro nás inspirací pro duchovní program na táboře.

Těšíme se na všechny děti, se kterými se tam potkáme.

*** Aneta Straková

Velký Újezd - místo s krásnými západy slunce Foto: Tomáš Halouzka

Přehled osvědčených akcí

- **Konference Charis (Katolická charismatická konference)** 10. – 14. 7., pro dospělé a děti, Brno, motto: „Jsem misionář nebo misijní pole?“
- **JUMP ML** 28. – 3. 8. (15 – 18 let) křesťanský tábor
- **JUMP XL** 5. – 11. 8. (19 – 25 let) křesťanský tábor
- **Farní tábor** 7. – 17. 8. (1. – 9. třída) přihlašování na stránkách naší farnosti
- **Mamre týden** 19. – 23. 8. (2. stupeň ZŠ) – křesťanský tábor
- **Mamre týden** 25. – 31. 8. (SŠ a výš) – křesťanský tábor

Voda, voda, samá voda...

Tak by se ve zkratce dala popsat letošní jarní víkendovka. V pátek 19. dubna z Tišnova vyrazili námořními radostmi a strastmi nepolíbení plavčíci. V neděli se vrátili ostřílení námořníci, kteří se hned tak něčeho nezaleknou.

Vraťme se ale na začátek. Předpověď na víkend slibovala zimu a ukrutný déšť. Organizační tým byl bezradný. „Máme víkendovku snad zrušit?“ přemýšleli jsme ještě v pátek ráno. „Ne, to zvládneme, děti i rodiče s akcí počítají a třeba to nakonec nebude tak hrozný.“

A bohudíky nebylo. Vody jsme si u skautské loděnice u Ivančic užili dost. Někteří se i několikrát pořádně namočili. Naštěstí za tím ale byla především voda z řeky či (zejména mezi kluky) oblíbené bažiny. Pršelo jen málo. Kamna v loděnici jela naplno, a tak jsme oblečení a především děti zvládali celkem spolehlivě ohřívat a sušit.

Promočit všechny kusy oblečení však ani nebyl hlavní cíl. Chtěli jsme se stát pořádnými námořníky. K tomu jsou především potřeba dovednosti a zkušenosti. Všichni podstoupili náročný praktický výcvik. Lezli jsme po laně, pracovali s kompasem, pomáhali v lodní kuchyni, vázali uzly, rozdělávali křesadlem oheň, vyráběli modely lodiček... Výcvik na vodě zahrnoval objížďení bójek či přepravení člena posádky na druhý břeh a zpět. Vše se pečlivě zaznamenávalo do námořních průkazů. Všem se podařilo dosáhnout alespoň úrovně 1 a získat tak modrý šátek a povolení jet na velkou výpra-

vu. Někteří dokonce splnili všechny úkoly a dosáhli hodnosti „důstojník s vyznamenáním“.

Na následnou velkou výpravu se naložily všechny děti i většina vedoucích. Vyrazili jsme proti proudu směrem k Ivančicím. Pak jsme se proudem naopak nechali unášet až ke splavu u Stříbrského mlýna. Piráty jsme cestou nepotkali, jen pár rybářů. Jeden byl docela smutný, když jsme mu nechtíc přetrhli vlasec. No, nedá se nic dělat.

V neděli jsme vyrazili na mši svatou do katedrály svatého Petra a Pavla a zahráli pár her na Špilberku. Hladová břicha zaplácla pizza či palačinka. Řádně unavení jsme nasedli na vlak a vyrazili domů.

**** Jakub Halouzka*

MODLITBA NÁMOŘNÍKŮ

...kterou se děti modlily na jarní víkendovce

Dej mi chuť k jídlu, Pane,
také něco, co bych jed.
Dej mi zdravé tělo, Pane,
a nauč mne s ním zacházet.

Dej mi zdravý rozum, Pane,
ať vidím dobro kolem nás.
Ať s hříchem dlouho nevydržím
a napravit jej umím včas.

Dej mi mladou duši, Pane,
ať nenaříká, nereptá.
Ať nebere moc vážně
své pošetilé malé já.

Dej mi prosím humor a milost,
abych chápal vtip.
Ať mám radost ze života
a umím jiné potěšit.

zdroj: <https://radazak.signaly.cz/1003/-41>

Věčeře v oblíbené místnosti loděnice

Foto: Víkendovkoví vedoucí

Velká společná výprava na lodích

Foto: Víkendovkoví vedoucí

Rozdělávání ohně pomocí křesadla

Foto: Víkendovkoví vedoucí

PŘEČTI SI PŘÍBĚH O STVOŘENÍ SVĚTA. ABY TO NEBYLO TAK SNADNÉ, VYBER VŽDY ZE DVOU MOŽNOSTÍ TU SPRÁVNOU.
KDYBY SIS NEBYL JISTÝ, NÁPOVĚDU NAJDEŠ V BIBLI :-)

KDYSI DÁVNO STVOŘIL BŮH NÁŠ SVĚT.

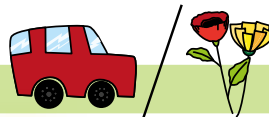
PRVNÍ DEN STVOŘIL NEBE A ZEMI A ŘEKL: BUDIŽ

DRUHÝ DEN VYTVOŘIL OBLOHU A ODDĚLIL TAK VODY OD SEBE. TŘETÍHO DNE NASHROMÁŽDIL

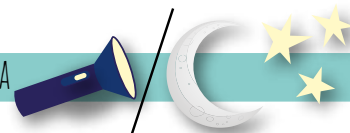
NA ZEMI K SOBĚ, ABY VZNIKLO MOŘE A SOUŠ. TOHO DNE STVOŘIL TAKÉ

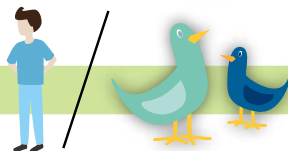
ČTVRTÝ DEN PŘIBYLA NEBESKÁ SVĚTLA. BŮH STVOŘIL

PRO DEN A

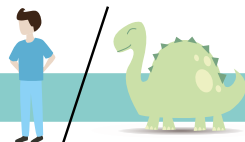

PRO NOC. PÁTÝ DEN DAL PÁN BŮH ŽIVOT RYBÁM A

. POTOM UDĚLAL OSTATNÍ ZVÍŘATA.

ŠESTÉHO DNE STVOŘIL BŮH

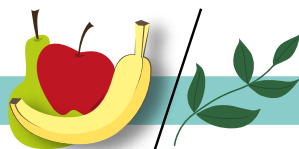

, SVŮJ NEJLEPŠÍ VÝTVOR. SEDMÉHO DNE PÁN BŮH ODPOČÍVAL.

PRVNÍ LIDÉ ADAM A EVA ŽILI V RÁJI. JEDNOHO DNE SE EVA SETKALA S

KTERÝ ŘEKL, ŽE KDYŽ BUDOU JÍST

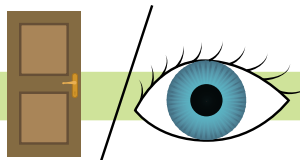
ZE STROMU POZNÁNÍ, VYROVNAJÍ SE PÁNU BOHU.

EVA UVĚŘILA A UTRHLA SI

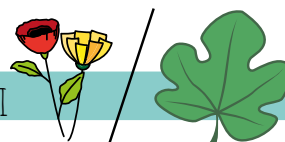

ZE STROMU A ROZDĚLILA SE O NĚJ S ADAMEM. RÁZEM SE JIM

OTEVŘELY

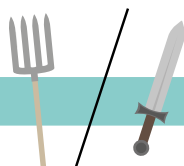
A ZAČALI SE STYDĚT ZA SVOU NAHOTU. PROTO SE ZAKRYLI

PÁN BŮH JE ZA TREST VYKÁZAL Z RAJSKÉ ZAHRADY A NA JEJÍ OKRAJ POSTAVIL

S PLAMENNÝMI

*** Anna Fof, Veronika Mičulková

Cesta světla | Zpravodaj farnosti Tišnov a Předklášteří

• **Redakce:** Veronika Mičulková, P. Josef Rybecký, Marie Sendlerová, Aneta Straková, Radka Svobodová, Aneta Klicnarová, Josef Lavička • **Korektura:** Josef Lavička • **Kontakt:** b.vitam@post.cz
• **Grafická úprava a sazba:** Adam Blažke • **Tisk:** Tiskárna AMG s.r.o.
• **Určeno výhradně pro vnitřní potřebu farnosti** • **Neprodejné.**

